

bliver staaende. Derimod er jeg fuldstændig paa det rene med, at af de Lønningsstillæg, som Kommunerne har givet, uden at de er blevet optaget paa Skoleplanen, kan der ikke beregnes Lønningstillæg i Henhold til Loven.

Jeg maa ogsaa udtale min Tilslutning til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, naar han ønskede, at Udbetalingsterminen maatte blive ændret. Han udtalte, saa vidt jeg forstod det, blot Ønsket med Hensyn til Udbetalingen af Løntillægget, men syntes ogsaa, at man kunde gaa tilbage til den oprindelige Bestemmelse i Lovforslaget om Udbetalingen af Supplementsdyrtidstillægget for i Aar. Kunde det lykkes paa disse Par Punkter at faa Ændringer i Lovforslaget, saa jeg det gerne. Men Hovedsagen er, at Lovforslaget bliver vedtaget saa hurtigt som muligt, idet der er en stor Trang og en stor Længsel ude i Tjenestemandskredse efter at se disse Love vedtaget. Jeg skal derfor tillade mig paa mit Partis Vegne at foreslaa, at Lovforslagene bliver velvilligt og hurtigt behandlet i dette høje Ting.

Vejstrup: Blandt de Forhold, som Rigsdagen beskæftiger sig med under de nuværende Forhold, indtager jo Dyrtiden en meget fremtrædende Plads. Og det er saare naturligt, at man under saa vanskelige økonomiske Forhold, hvor hele det økonomiske Liv kommer i Ulave, maa beskæftige sig med Dyrtiden og de Følger, den har. Denne Lovgivning har væsentlig fundet sit Udtryk gennem de regulerende Foranstaltninger, som er foretagne i saa stor Udstrækning, og som kommer alle til gode indenfor vort Samfund. Det er i Virkeligheden den væsentlige Del af Dyrtidslovgivningen, som er foregaaet paa denne Maade. Men for de Folk, som er knyttede til Staten gennem Embede, gennem Tjeneste eller paa anden Vis, og som ikke gennem det frie Erhvervs Muligheder har været i Stand til at forøge deres Indtægter i nogen Grad, stiller Forholdene sig saaledes, at de regulerende Foranstaltninger, som er gennemførte, ikke har været tilstrækkelige, men at man har været nødt til at gaa til Spørgsmaalet om Lønningsforhøjelser. I saa Henseende er de Lovforslag, som foreligger i Dag, jo heller ikke kommet overraskende for os. Vi har den ene Gang efter den anden ogsaa beskæftiget os med disse Spørgsmaal, og man maa indrømme, at det er en voldsom Udvikling, om jeg saa maa sige, man har været inde i i denne Henseende. Den karakteriseres derigennem,

at det i August 1915, da man vedtog det første Dyrtidstillæg, drejede sig om en Sum paa $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr., saa vidt jeg husker, medens det nu drejer sig om et Beløb, som rækker langt op mod de 100 Millioner Kroner. Det forekommer mig da, at man har Lov til at sige, at det er en stærk Udvikling, vi har været inde i i denne Henseende. Men paa den anden Side ligger Forholdet saaledes, at det ikke er egnet til at forbavse nogen, at denne Udvikling har fundet Sted, thi naar alt kommer til alt, har disse Lønninger, disse Dyrtidstillæg alligevel ikke holdt Skridt med den Dyrtid, som karakteriseres gennem Priserne paa de Livsfor nødenheder, som er nødvendige for alle. Og selv om man ogsaa vil finde, at det er et stort Beløb, der er Tale om, tror jeg, at man, hvis man gennemgaar de enkelte Punkter i Lovforslaget og ser de Beløb, som stilles til Raadighed for de enkelte Personer indenfor disse Klasser, vil erkende, at det ikke er Beløb, som imponerer ved deres Størrelse. Det er snarere saaledes, at alle vi, der sidder i Rigsdagen, er fuldkommen enig med Ministeren, da han talte om sit bløde Hjerte; der er faa af os Rigsdagsmænd, som ikke har et lille Ønske, vi gerne vil have opfyldt til Imødekommen af dette eller hint Krav og det berettigede Krav, kunde jeg maaske sige, fra de Mennesker, hvem disse Forhold angaar. Naar man taler om den voldsomme Udvikling, som disse Dyrtidstillæg har været Genstand for, er der et Forhold, man maa erindre. Udviklingen er i Virkeligheden ikke slet saa voldsom, som det ser ud til, der er ikke Tale om en 100 Procents Forhøjelse gennem disse Dyrtidstillæg. Forholdet er i alt Fald, hvad angaar Dyrtidstillægget — det gælder ikke i samme Forstand for Lønningstillæggets Vedkommende —, at saavel Ministeren som Rigsdagen er klar over, at Dyrtiden ikke er et øjeblikkeligt Fænomen, der slutter om en eller to Maaneder, man er ganske klar over, at man maa lovgive paa længere Sigt, og at disse Dyrtidstillæg er nødvendige ind i Fremtiden. Dette er ikke et Dyrtidstillæg, som gælder for Dagen i Morgen, men som rækker noget længere end de Dyrtidstillæg, man hidtil har beskæftiget sig med.

Der har, naar man har beskæftiget sig med disse Spørgsmaal, gjort sig to Standpunkter gældende, det ene er det, skal jeg sige, rent realistiske, praktiske: At de Mennesker, som var daarligst lønede, dem, hvis Løn under normale Forhold ikke tillod dem at ekstravagere i nogen Retning, men som dog med Sparsommelighed kunde leve